

Fuglsang: Jeg vil gerne takke den højtærede justitsminister for hans bemærkninger om, at han forstod mine følelser bl. a. med hensyn til løsladelsen af de tyske krigsforbrydere op til jul. Men jeg vil gerne samtidig sige, at det ikke er rigtigt, at jeg ikke vil forstå myndighedernes motiver; det vil jeg gerne, og jeg har såmænd også forsøgt at gøre det, men jeg vil ærligt indrømme, at det ikke er mig muligt. Det er nu engang for mig ikke alene et spørgsmål om at holde disse mennesker indespærret en kortere eller længere årække, men det, jeg må tænke på, er bl. a. det, skulpturen herude i vandrehallen udenfor tinget fortæller om, nemlig hvad det kostede, at dette ting igen kan samles, som det gør nu, og dens maning om ikke at glemme disse ofre. Især er det tanken, hvilket den højtærede justitsminister forøvrigt også var lidt inde på, om det Tyskland, de kommer ned til, hvor man ser, at den sidste krigs forbrydere sættes på fri fod og igen samles, samtidig med at man som noget ganske naturligt sætter de folk i fængsel, som kæmper imod en ny krig, ganske på samme måde som vi altså her op til jul har løsladt de 4 krigsforbrydere, jeg nævnte i mit første indlæg, samtidig med at f. eks. bladet „Fremad“s redaktør må tilbringe julen i fængsel på grund af sin kamp imod militarismen.

Ellers vil jeg benytte lejligheden til at takke den højtærede socialminister for hans positive svar på mit spørgsmål om hjælp til fanger fra besættelsesårene, som har pådraget sig skader, der sætter dem ud af stand til at tjene til livets ophold på normal vis, men hvis sygdom først er kommet til udbrud efter erstatningslovenes ophør, hvorfor de ikke kan komme ind under de sædvanlige erstatningsregler.

Den højtærede minister nævnte her en gruppe personer, som lider af psykiske, nervemæssigt betingede skader, og hvis forhold, som ministeren ganske rigtigt nævnte, er taget op til undersøgelse af en gruppe læger, samtidig med at de er taget op af retslægerådet. Jeg skal ikke komme ind på, hvordan det cirkulære, som ministeren omtaler, i mange tilfælde administreres, da jeg forstod på ministerens velvillige svar, at han ville følge også denne administration med velvillig interesse i tiden frem-

over. Man kunne ellers nok fristes til at sige, at dette cirkulære blev administreret på en noget tragikomisk måde, hvis ikke det nu engang havde været så alvorlig en sag for dem, det gik ud over.

Jeg kan f. eks. med hensyn til den af ministeren nævnte omskoling nævne, at den er blevet praktiseret på den måde, at en mand, der efterhånden er godt op i 50-erne, som et led i denne omskoling blev sendt her til København, hvor han tilbragte 2—3 måneder med at sortere løg efter størrelse. Men det er som sagt ikke det, der interesserer mig; det er, om den velvillige behandling, som ministeren tilføjede, også omfatter alle nye tilfælde, der måtte komme. Det er f. eks. sådan i Frankrig, at alle sygdomme, uanset hvornår de opstår, men som kan formodes at stamme fra besættelsesårene, vil kunne optages.

Ministeren nævnte de mere herved nævnte prægede tilfælde, men der findes adskillige andre. Således har Frihedsfonden oplyst, at der netop i årene 1949 og 1950 er kommet en lang, lang række henvendelser fra folk, som følte sig sunde og raske i 1945, og som gik i arbejde, men hvis skader først fremkom på et tidspunkt, da erstatningslovene var udløbet, så at de ikke kunne komme i betragtning, men var henvist til at gå gangen ad de sædvanlige veje. Jeg ville som sagt være såre glad, hvis den højtærede minister kunne bekræfte, at hans løfte om en velvillig behandling også omfattede disse sidstnævnte grupper.

Lysholt Hansen: Jeg vil gerne først have lov til at takke den højtærede undervisningsminister for det meget imødekomende svar, jeg fik på faktisk alle de spørgsmål, jeg rejste. Jeg ved, at de svar, der blev givet, vil blive hilset med glæde ude omkring. Jeg håber også, at spørgsmålene snart må blive løst.

Jeg vil dernæst gerne have lov til at knytte et par bemærkninger til det indlæg, den højtærede kirkeminister fremkom med under formiddagens debat. Jeg vil gerne gøre det, fordi jeg føler, at den skoledebat, den pædagogiske debat, der i øjeblikket føres landet over af en række personligheder — politiske personligheder, lærerpersonligheder og andre — føres på et plan, hvor den i virkeligheden skader meget mere,